

รักต้อง

‘เรด’ เท่านั้นที่ครองโลก

เรด

Mrs. Lily

รักต้องแสด!

บทประพันธ์	:	Mrs.Lily
ราคาปก	:	99 บาท
ราคา e-book	:	89 บาท
จำนวน	:	113 หน้า
บรรณาธิการ	:	ชนิธรนันท์
ออกแบบปก	:	พิมพ์ชนก
จัดจำหน่ายโดย:	ในสวนรักสำนักพิมพ์	

เลขที่ 62/90 ซอยสุภาพพงษ์ 3 ถนนศรีนครินทร์
แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพฯ 10250
โทร. 098-594-6942

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537 ไม่อนุญาตให้
สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่ เว้นแต่
ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

แยมหน้า...ทักทาย

สวัสดีจ้า... เพื่อนๆ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน พบกับ นางLily อีกครั้งแล้วนะ รอบที่แล้วเพื่อนๆ นักอ่านคอมเมนต์เรื่องขึ้น “อ่าง ล้างจาน” ของ ‘ฉ่ำ’ Lily เลยต้องทำการบ้านหนัก เพราะ ‘รักต้อง แรด’ ต้องไม่ธรรมดาใช่ไหม้ออ...

เมื่อหัวใจมันรักไปแล้วอะ มันก็ต้องหาทางให้มาเป็นของเราให้ได้ แล้วไงละ ทำไงดี

สุภาจิตสอนหญิงยุคไฮเทคว่าไว้ **แรด!** เท่านั้นที่ครองโลกจริงเปล่าหว่า? เอาเป็นว่าเราอย่าไปสนใจมันเลยนะ มาลุ้นกันดีกว่าว่า ‘รัชนี’ เลขาสาววัยดึก จะทำยังไง ‘ชานนธ์’ บอสสุดหล่อจึงจะสนใจเธอ

เธอต้อง **แรด!!** ขนาดไหน บอสถึงจะชวนเธอขึ้นเตียง

เอ... หรือว่าขึ้นโต๊ะทำงานดี อย่างไหนนะ จะแรดกว่า

คำเตือน!!!

อย่าหวังสารกับนิยายเรื่องนี้ (เพราะไม่มี)

แค่รักแล้วต้องเอาให้ได้

แรด!! เท่านั้นที่ครองโลก จริงป่าว?

แล้ว ‘นอ’ ของแรดนี้มีไว้เพื่อฝูงชนจริงๆ ใช่มั้ย?

ถ้าอยากรู้ก็ต้องตามมา อีอิ...

เรื่องราวทั้งหมดเป็นเหตุการณ์สมมติ อ่านเอาสนุกนะคะ”

หวานซาบซ่า

Mrs.Lily

ตอนที่ 1

ป่าแก่!ป่าแวน!

“อา... ซีด... โอว... ซีด... อูย... โอว... ซีด... โอว...”

เสียงที่ดังเล็ดลอดออกมาจากห้องที่ปิดทึบด้านในทำให้ ‘รัชนิ’ ต้องกุมฝ่ามือเข้าหากันแน่น แต่ไม่ใช่เพราะตกใจ ตื่นกลัว หรือตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก แต่มันมาจากความรู้สึกโทษตัวเอง ว่า ควรจะหาทางป้องกันเสียงด้านในไม่ให้เล็ดลอดออกมาด้านนอกให้มากกว่านี้

เพราะขณะนี้ไม่ใช่เธอที่ยืนอยู่ลำพัง ณ ด้านหน้าห้อง แต่ยังมี ‘หนูดี’ ผู้ช่วยของเธอยืนอยู่ด้วย และจากสีหน้าของหนูดีที่แดงแจ๋

นั่น รัชนี้ก็เดาได้ว่าสาววัย 30 ที่เพิ่งผ่านการแต่งงานไปไม่ทันถึงปี คงจะเดาได้ว่าคนข้างในนั้นกำลังทำอะไรกันอยู่ แต่เธอละ...

“พี้นีคะ บอสไม่น่าทำอย่างนี้เลยนะคะ ประเจิดประเจ้อที่สุด นี่ลูกค้ำก็จะมาอยู่แล้ว แทนที่จะเตรียมตัวต้อนรับลูกค้ำ แต่บอสกลับ...”

รัชนี่มองหนูดีที่ทำท่าทางกระพริตกระพือตมองค้อนเข้าไปในห้องกระจกปิดทึบ รวากับว่าสิ่งที่ ‘ชานนธ์’ หรือ บอสหนุ่มหล่อ ลากดินของพวกเธอกำลังทำอยู่นี้มันน่ารังเกียจจริงๆ หนูดีอาจจะคิดแบบนั้น แต่สำหรับเธอ...

“เรื่องของเจ้านายนะหนูดี ไม่ใช่เรื่องของเรา พี่ว่าเราควรคิดที่จะหาทางให้บอสออกมาดีกว่านะ และก็คิดเผื่อไปถึงเรื่องทำห้องเก็บเสียงด้วย ทำยังไงก็ได้ ไม่ให้เสียง... เอ่อ... เสียงพวกนั้นเล็ดลอดออกมาอีก”

รัชนี่แทบจะกัดฟันพูดเมื่อเสียงนั้นยังดังประสานกับเสียงพูดของเธอไม่หยุด และดูท่าจะดังมากขึ้นๆ เสียอีกด้วย

“พีนี่! หนูดีไม่เข้าใจพี่เลย พี่จะไปทำห้องเก็บเสียงให้บอสทำไมคะ พี่นี้ควรจะเตือนบอสว่าเสียง... ไอ้เสียงซี้ดซัดนั่นนะ มันดังทะลุออกมาข้างนอกแล้วนะ บอสจะได้ไม่ทำอีก นี่พีนี่ทำเหมือนกับว่า... พี่นี้สนับสนุนบอสให้ทำอย่างนั้นอะ”

รัชนิถอนหายใจเอือกใหญ่เมื่อหนูดีทำท่าจะมีอารมณ์ขึ้นมาจริงๆ ทั้งที่มันสมควรมั้ละ ไข่สิ... มันสมควรมั้ที่ชานนท์ทำอะไรแบบนี้ในที่ทำงาน และนี่ไม่ใช่ครั้งแรก ทว่ามันหลายต่อหลายครั้งแล้วที่เธอต้องมาคอยตามเช็คตามล้าง ต้องทำแม้กระทั่งเก็บถุงยางอนามัยที่ใช้แล้วไปทิ้งถังขยะ

เรียกได้ว่าที่ไหนก็ได้ที่ลับตาคนอื่น ขอเพียงไม่มีคนเห็น ชานนท์ก็พร้อมจะทะลุทะลวงเคหาสวาทของคู่ขาได้ทุกเวลาและทุกสถานที่ แต่นั่นไม่รวมเสียงนะ เพราะทุกครั้งที่ผ่านมา มันกลายเป็นว่าเธอต้องคอยกันคนไม่ให้เข้ามาเห็น ไม่ให้ใครมาได้ยินเสียง ส่วนเธอล่ะ...

“พีนี่คะ... พีนี่!”

“ฮะหนูดีว่าไง”

“พี่นี่เป็นอะไรคะ หนูดีเรียกตั้งนาน”

“ว่าไงเธอ”

“แล้วจะเอายังไงคะ นี่ลูกค้าใกล้จะมาแล้วนะคะ ใครจะเข้าไปทำให้บอสหยุด หยุด... กิจกามนั่นอะ”

หนูดีหน้าตาบอกบุญไม่รับเมื่อเสียงจากด้านในยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งยังรวดเร็วเป็นจังหวะกระชั้นถี่มากขึ้นไปอีก เสมือนว่าคนด้านในที่ตีตัวทัวไปสวรรค์กำลังจะถึงอยู่รอบร่อ แต่เวลาที่กระชั้นถี่มากกว่านี้แหละที่ทำให้ร้อนใจจนจะรอไม่ไหวอยู่แล้ว

“หนูดีไปดูแลความเรียบร้อยในห้องประชุมปะ เดี่ยวทางนี้พี่จัดการเอง”

“จริงหรือคะ พี่นี่จัดการได้จริงๆ เธอคะ”

“เออน่า... ไปเถอะ หรือว่าเราจะเป็นคนไปจัดการละ”

“ไม่อะค่ะ เชิญพี่ปี่ตามสบาย หนูดีไปละค่ะ ขึ้นอยู่ตรงนี้อีก หน้าที่เดียว มีหวังหนูดีคงต้องขอลากลับบ้านแน่”

“ทำไมละ ทำไมต้องกลับบ้าน นี่เราโมโหบอสนอยู่ไม่ไหว เลยเหรออ” รัชนีถามพลาซายับแวนเพื่อบ่งบอกใบหน้าของหนูดีให้ชัดมากขึ้น เพราะผู้ช่วยของเธอในตอนนี้นำท่าชนลูกชนพอง แต่ใบหน้า นั้นกลับแดงก่ำตั้งคนอยู่กลางแดดมาเป็นเวลานาน

“โธ่! พี่ปี่คะ ก็เสียงขึ้นสวรรค์เชิญชวนซะแบบนั้น หนูดีก็อยากไปมั่งสิคะ ใครไม่อยากก็ตายด้านแล้วละค่ะ”

หนูดีเดินไปไกลแล้ว แต่รัชนียังคงยืนอิงกับสิ่งที่ผู้ช่วยบอก ‘ใครไม่อยากก็ตายด้านแล้วละค่ะ’ นั่นหนูดีว่าเธอใช้มัย เธอใช้มัยที่เป็นคน ‘ตายด้าน’ อย่างนั้นเหรออ เธอเป็นคนตายด้านอย่างนั้นเหรออ

รัชนีสายบิหน้าไปมา ในหัวสมองมีแต่เพียงเสียงของหนูดีที่ดังซ้าๆ กันไปมา แต่แล้วเสียงจากด้านในที่ตั้งกลบเกลื่อนทุกความคิดก็ทำให้ร่างอวบอิมต้องเร่งเข้าไปด้านในโดยเร็ว ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะระเบิดออกมาเพราะคำว่า ‘ตายด้าน’ คำนั้น

เพียงประตูเปิดแยมพอแค่ร่างเธอจะแทรกเข้าไปได้ ภาพที่เห็นเด่นชัดอยู่ในมุมที่ตรงกันข้ามกับประตูก็ทำให้รัชนีต้องชะงักค้างตัวแข็งที่อก้าวขาไม่ออก เพราะภาพที่เห็นนั่นคือ ผู้ชายที่มีโครงร่างสูงใหญ่ไม่ต่างจากชายต่างชาติ กำลังส่งอัดความแข็งแกร่งกึ่งกลางกายใส่ร่างของหญิงสาวที่เห็นเพียงท่อนขาทางหน้าต่างออกจากกัน

จังหวะกระแทกกระทั้นรุนแรงทำให้รัชนีถึงกับเพล่อ้าปากค้าง ก่อนจะแลบลิ้นออกมาเลียไล่ที่ริมฝีปากเพื่อลดทอนความแสบผกนั้นได้บ้าง เพราะเขายังอยู่ในชุดสูทสากล เรียบหรู ราคาแพง ทว่าไม่มีแต่เพียงท่อนบนนะสิ ท่อนล่างนะเธอ หรอก ก็กองเรี่ยราดอยู่กับพื้น

สะโพกของเขา กำลังเขยื้อนไปข้างหน้าเป็นจังหวะจะโคน สม่่าเสมอ แต่เธอก็รู้ว่ามันทั้งเร็วและแรง เพราะผู้หญิงที่เธอไม่เห็นหน้า เห็นแต่ขาที่กางออกจากกันจนกว้างนั้นกำลังร้องบอกเสียงขาดๆ หายๆ

“โอว... นนขา... โอว... ซีด... โอว... แพทตีเสียจิงเลยคะ
โอว... นนขา... ซีด... โอว... ซีด... แรงอีกคะ แรงอีก โอว... นน... อ้อ
... อ้อ...”

บั้นท้ายแข็งแรงของเธอยังคงอัดแน่นกายเข้าสู่ประตูน้ำ
ขนาดใหญ่ที่เปิดอ้าซ่าอยู่บนโต๊ะทำงาน พร้อมกับเสียงเนื้อกระทบ
เนื้อที่ดังแทรกกับเสียงครางของเจ้าหล่อนที่นอนแผ่หราอยู่บนโต๊ะ
นั้น ทำให้รัชนี่ต้องเปลี่ยนเป็นกัตรีมฝีปากตนเองให้แน่น เพราะ
เจ้าของประตูน้ำที่ชื่อว่าแพทตีนั่นกำลังเร่งเร้าให้บอสของเธอทำให้
แรงมากกว่านั้นอีก แค่นี้ทั้งโต๊ะทั้งเก้าอี้ก็สั่นเลื่อนลั่น นี่เธออยากให้
มันหักคา... หรือยัง

“อา... ซีด... อา... นนขา... โอว... ซีด... นนขา... เร็วอีกคะ
เร็วอีก! แพทตีจะถึงแล้ว นนขา... เร็วอีก! นนขา... เร็ว!”

แพทตีส่ายใบหน้าไปมาอย่างจุดไม่อยู่เพราะฝ่ามือของ
สวอร์คที่เอื้อมมาถึงเธอกำลังเชื้อเชิญให้เธอกระโจนเข้าหา แต่ก่อนที่

ฝ่ามือนั้นจะเอื้อมถึงสวรรค์ แพทตี้ก็มีอันต้องกรีดร้องอย่างสุดเสียง
เพราะ

เพลิง!!

วัตถุดกหลงพื้นเสียงดังไม่ทำให้แพทตี้ตกใจเท่าความแข็งแกร่ง
ที่กำลังกระโจนเข้าใส่อย่างหนักหน่วงถูกถอนออกในทันที นั่นมันทำให้
แพทตี้ต้องกรีดร้องเพราะถูกขัดใจ ฝ่ามือสวรรค์ที่เอื้อมเข้าหาถูก
กระชากหดกลับไม่หลงเหลือ แม้สักเพียงปลายนิ้วก็ไม่ค้างเอาไว้

“ไม่นะ ไม่นะ ไม่! กรีดดดด...”

แพทตี้กรีดร้องสายใบหน้าไปมาอย่างรับไม่ได้ ต้นขายังอ้า
ออกจากกันจนกว้าง ทว่าไม่มีความแข็งแกร่งแทรกอยู่ตรงกลางอีก
แล้ว เพราะขานนท์ดันกระโจนไปอยู่ที่ซีกหนึ่งของมุมห้อง พร้อมกับ
สวมใส่กางเกงอย่างเร็ววรี ทว่าสีหน้านั้นก็ดูเหี้ยมเกรียมไม่ต่างจาก
อารมณ์ของเธอในตอนนี้

“เข้ามาทำไม! อีบ้า! เข้ามาทำไม!”

รัชนี้ก้มหน้านิ่งไม่ตอบคำถาม แม้จะรู้ว่าขณะนี้บอสสุดหล่อที่กระโจนไปอยู่อีกด้านหนึ่งของมุมห้องก็คงมีอารมณ์ไม่ต่างจากแม่มานางแบบสาวสวยนี้เท่าไรหรอก แต่เธอก็ถือว่ามีความจำเป็น แม้ว่ามันอาจจะรองนกว่าคนทั้งคู่ ‘เสร็จ’ ก็ได้อยู่ แต่ถ้าเธอจะใช้เหตุผลนี้ในการไม่รอ บอสก็ทำอะไรเธอไม่ได้อยู่ดี แล้วเธอจะรอเพื่อ?

“รออีกแค่สองนาที่ ไม่ได้หรือยังไง”

ขานนท์เอ่ยเสียงกระซกห้วนแต่ก็เบาเพียงได้ยินกัน 2 คน ขณะเขากำลังเดินผ่านป่าแวนที่หน้าประตู รู้ว่านัดลูกค้าเอาไว้ แต่แค่เสียเวลาอีกเพียงน้อยนิด เขาก็จะได้รับความสุขมหาศาล นั่นไม่ทำให้บริษัทเจ๊งหรอกมั้ง และคนอย่างป่าแวนก็น่าจะประเมินสถานการณ์ได้

การประวิงเวลานิดหน่อยเพื่อให้เขาไปถึงสวรรค์ ซึ่งอาจให้ลูกค้ารับของว่างไปก่อนก็ได้ ไม่ใช่มาตามเขาตรงเวลาขนาดนี้ ซึ่งมันทำให้เขา ‘ค้าง’ จนอยากจะหักคอป่าแวนคนนี้จมน้ำพริกให้รู้แล้วรู้รอดไป เพราะเธอไม่มีทีท่าว่าจะสลดเลย

“รอไม่ได้ค่ะ ลูกค้ากำลังเดินขึ้นมา”

รัชนิตอบเสียงเรียบ ไม่ได้หันไปมองบอสสุดหล่อของเธอ เพราะถ้าหันไปเขาก็รู้แน่สิว่าเธอโกหก ลูกค้าแค่กำลังมา ไม่ใช่กำลังเดินมา แต่หากมันจะมีปัญหา เธอก็แค่บอกว่าการสื่อสารผิดพลาดก็เท่านั้น

“จำเอาไว้นะป่าแวน ผมจะหักเงินเดือนคุณ”

“มีเหตุผลหรือเปล่าคะ”

“จำไว้...”

ซานนัทกล่าวเสียงเครียดคาดโทษก่อนจะรีบเดินออกไป เพราะเขาเองก็ไม่กล้าหันไปมองแพทตี้ที่นั่งหน้าตูมมองเขาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ เขารู้ว่ารัชนิจัดการได้แน่ เพราะเธอจัดการได้ทุกเรื่อง แม้กระทั่งขัดทางขึ้นสวรรค์ของเขา เธอยังทำได้ แค่รับมือกับคนสวยอารมณ์ค้างอย่างแพทตี้คงไม่เหลือบ่ากว่าแรง

รัชนิถอนใจเบาๆ เมื่อจุมภกรับรู้กลิ่นบ่งบอกว่าบอสสุดหล่อของเธอไปพ้นจากหน้าประตูเรียบร้อยแล้ว เธอรู้ได้ยังไงนะเธอ ก็กลิ่นน้ำหอมของเขามันจางลงไปแล้วนะสิ ทั้งที่เธออยากเดินตามเดินดมความหอมจากกายแรงของเขาที่จะโชยออกมาในทุกครั้งที่เขาขยับตัว แต่สิ่งที่ต้องทำอย่างเร่งด่วนคือการจัดโต๊ะทำงาน

“อ๊ปป้า! แกตั้งใจเข้ามาขัดจังหวะฉันกับนนนี่มั๊ย อ๊ปป้า! อ๊ปป้าแก! อ๊ปป้าแวน! แกมันมารความสุพรรณจริงๆ ฉันจะให้มันไล่แกออก อ๊ปป้า!”

แพทตี้าละวาดดำกราด พลังกระโดดลงมายืนพร้อมกับขยับชุดเดรสที่กระโปรงล่นไปถึงเอวให้ลงมาเกาะสะโพกไว้ตามเดิม

“เสร็จหรือยังคะ อ้อ... ขอโทษทีค่ะ ดิฉันลืมไปว่าคุณยังไม่... อย่างนั้นรบกวนมาต่อวันอื่นนะคะ ดิฉันต้องจัดโต๊ะทำงานให้บอสก่อน เดี่ยวบอสประชุมเสร็จต้องเซ็นเอกสารให้ผู้ถือหุ้่นต่อนะค่ะ” รัชนิเอ่ยอย่างสุภาพ สาบานได้ว่าเธอไม่ได้ประชดประชันเลยสักนิด แต่คนที่ฟังนะคงคิดตรงกันข้าม

“อ๊า!! อ๊าแก อ๊าแวน! อ๊า... กรีดดดด...”

รัช นี ถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อแพทตีเดินกระพืดกระพืดออกไป หลังจากได้กรีดร้องระบายอารมณ์ออกไปบ้างแล้ว และสิ่งที่รัชนี้ต้องจัดการต่อก็คือ ปลอกปิดกั้นกุมารน้อย ที่วางทิ้งหรือเรียกได้ว่าถูกรูดทิ้งอย่างไม่มีติดอยู่บนพื้น ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าก่อนหน้านี้มันถูกสวมอยู่กับอะไร ในเมื่อความยิ่งใหญ่ของบอสยังค้างอยู่ในความรู้สึก ทั้งใหญ่ แข็งแกร่ง เป็นสีชมพูไปทั้งลำ

และแม้มันจะเข้าไปอยู่ในกางเกงสแล็คเนื้อดีเรียบร้อยแล้ว แต่ความเชื่ออย่างที่สุดก็ยังมีให้เห็น เพราะบริเวณตะเข็บซิปปั้นมันนูนเด่นจนคล้ายกับว่าบอสของเธอพกข้าวหลามเลื่องชื่อแห่งภาคตะวันออกไปไหนมาไหนด้วยทุกครั้ง

แค่คิดรัชนี้ก็สะท้อนไปทั้งร่าง ขณะย่อกายลงเก็บปลอกสีเหลืองใส เธอก็แทบจะทรุดคุกเข่าลงไป เพราะเธอไม่ได้ตายด้านอย่างที่หนูดีบอก แต่เธอจะตายเพราะต้องเห็นเขาอยู่กับผู้หญิงมาก

หน้าหลายตาทุกๆ วันต่างหาก ตายที่ต้องเก็บกลิ่นความรู้สึกนี้เอาไว้
จนมันแทบจะระเบิดอยู่แล้ว

และหากเธอจะมีความกล้า มีความกำก้นมากกว่านี้ บอสที่
ใช้ผู้หญิงเปลืองอย่างชานนท์คงไม่พินได้กินเธอแน่ แต่ทั้งหมดนี้นั้นนะ
มันก็แค่ความคิด เพราะสาวทีนทีก็อย่างเธอ หรือจะเรียกให้สุภาพว่า
‘วัตถุคุณค่าแห่งการเก็บรักษา’ คงทำได้แต่แอบมอง แอบคิด และ
แอบดมเท่านั้น

ตุ๊บ!

แฟ้มเอกสารที่ตกกระทบพื้นไม่ได้ทำให้รัชนิตกอกตกใจอะไร
เพราะแก้อีทั้งตัวห่มลงพื้นเธอก็เคยเจอมาแล้ว หากนั่นมันเป็นเวลา
ที่บอสสุดหล่อของเธอไม่พอใจ แต่ทุกคร้งนั้นมันเพราะงานไม่ได้ตาม
เป้าหมาย แต่ครั้งนี้ละ เพราะเขาไม่ ‘เสร็จ’ ตามเป้าหมายอย่างนั้น
ไข่ม้อย เขาถึงได้แสดงออกซะมากมายขนาดนั้น

“คุณรัชนี้ อย่ามาทำเป็นไม่สนใจผม...”

ชานนท์เสียงเข้ม ดวงตาคมวาววับจ้องมองเลขาสาวที่นั่งทักของเขาอย่างไม่พอใจ เพราะขนาดว่าเขาโกรธถึงขนาดนี้ แต่รัชนี้ก็ยังไม่ยืหน้านั่งอยู่ได้ นี่ถ้าไม่คิดว่าเธอทำงานเก่ง และคอยจัดการเก็บกวาดทุกอย่างให้กับเขาได้ดีเสมอมา มีหวังว่าเขาต้องไล่เธอออกแน่ เพราะใครไม่มาเป็นเขาไม่รู้หรอกว่า ไอ้อาการ ‘วิต’ มันเป็นอย่างไง

ในจังหวะที่แท่งทวนแข็งแรงแรงของเขากำลังชำแรกเข้าไปสำรวจในโพรงสวาทของแพทตี้มันคือความเต็มตื่น ความอบอุ่นที่แผ่ซ่าน จนเขาต้องกระโจนเข้าหาเธออย่างบ้าคลั่ง และปลายทางสวรรค์ที่เขา กำลังจะไปถึงกลับต้องหดจนสุดกู่ เมื่อป้าแวนโผล่หน้าเข้ามา แล้วเธอยังกล้าทำหน้าที่แบบไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นเธอ มันจะหยาบกันมากเกินไปแล้ว

“บอสมีอะไรจะใช้ดิฉันอีกหรือเปล่าคะ ถ้าไม่มีดิฉันจะได้กลับ”

รัชนีเอ่ยเสียงเรียบ ก็จะมีอะไรดีไปกว่านี้ล่ะ จะให้เธอไปต่อปากต่อคำกับเขาด้วยเรื่องอะไรกัน เรื่องที่เธอทำให้เขาไม่เสร็จอย่างนั้นหรือ ใครล่ะจะไปกล้า เท่าที่ทำลงไปก็มากพอแล้ว

“นี่! นี่คุณไม่รู้เลยเหรอว่า คุณทำอะไรไปบ้าง คุณทำให้ผม... จ้ม... ช่างเถอะ ป้าแก่อย่างคุณ พูดไปก็คงไม่เข้าใจหรอก คงไม่เคยได้ใช้งาน ฮี! อย่างว่าละนะ”

คำก็ ‘ป้าแก่’ สองคำก็ ‘ป้าแวน’ คำพูดอย่างตัดรำคาญของเขาทำให้ไรฟันเหมือนจะขบเข้าหากันอย่างอัตโนมัติ พร้อมกับแรงสะอื้นฮึกฮักที่พุ่งรัวขึ้นมาถึงกลางอก แต่นั่นเพียงความรู้สึกของเธอคนเดียวเท่านั้น เมื่อเขาช่างพูดออกมาได้ ไม่รู้เลยหรือไม่ว่าคำพูดพวกนั้นมันทำร้ายจิตใจของเธอมากมายขนาดไหน หากเธอแก่เขาก็แก่เหมือนกันนั่นแหละ คนวัยเดียวกันจะเหมาว่าผู้หญิงแก่กว่าผู้ชายได้อย่างไร

‘คงไม่เคยได้ใช้งาน’ นั่นก็เจ็บจี๊ดที่สุด แล้วเธอจะไปใช้กับใครล่ะ ในเมื่อคนที่เธออยากให้ใช้ก็ไม่เคยมองเห็นความสวยงามของ

เธอสัณนิท หากเขาจะพิศวาสเธอบ้างสัณนิท อะไรอะไรก็คงไม่เป็น
อย่างนี้ แต่แม้จะเจ็บปวดแค่ไหน คำพูดที่ออกจากปากกลับ
กลายเป็น

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ พรุ่งนี้บอสมีประชุม
ผลิตภัณฑ์ใหม่เก้าโมงเช้าค่ะ” ก้อนสะอื้นเก็บก้นไว้ แต่หน้าที่เธอก็
ไม่ลืม

“เดี๋ยวป้า โทรนัดแพทย์ดีให้ผมด้วย ที่เก่าเวลาเดิม ชดเชยที่
ป้าทำให้ผมค้าง ทำให้ ‘เสร็จ’ ด้วยล่ะ”

ดวงตาคนเข้มมองมาอย่างท้าทายเพราะถือไพ่เหนือกว่าไม่
ทำให้รีชนีต่อปากต่อคำอะไร เธอรับคำด้วยน้ำเสียงเรียบ ก่อนจะ
เดินออกมาจัดการทุกอย่างให้ ‘เสร็จ’ อย่างที่เขาต้องการ

รองเท้าคัชชูแบบเรียบร้อยพาร่างอวบอิมสมวัยก้าวเดินสู่
ลานจอดรถของบริษัท ก่อนที่รีชนีจะพาตัวเองเข้าไปซุกซ่อนความ
เจ็บปวดที่ด้านในรถเก๋งขนาดมินิเหมาะกับสุภาพสตรี ดวงตาภายใต้

กรอบแว่นหนามองตรงไปสู่ประตูทางเข้าอาคารที่เธอเพิ่งจากมา พร้อมกับคำว่า ‘ป้าแก่’ ยังตอกย้ำไม่หยุด

‘ชดเชยที่ป้าทำให้ผมค้าง ทำให้ ‘เสร็จ’ ด้วยละ’

ทั้งเสียงของชานนที่ยังก้องอยู่ในหูเพราะเธอไม่อาจสลัดไถ่ มันไปให้พ้นได้ แน่นอนว่าการที่เขาให้เธอโทรไปนัดแพทย์ตั้นนั้น เธอต้องผจญกับเสียงค่อนแคะกระแทกแตกตื่นของคู่ขาเจ้านายอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่เพราะนั่นเป็นคำสั่งของเขา เธอก็เลยต้องทนให้ได้ และเมื่อทนเสร็จก็ต้องมา ‘เจ็บ’ อยู่คนเดียวแบบนี้ มันควรแล้วหรือ

“เราแก่แล้วจริงๆ หรือ”

พึมพำกับตัวเองเพราะไม่อาจทำใจให้ยอมรับได้ พลังถอดแว่นสายตาหนาเตอะนั้นออก ก่อนจะหยิบกระจกส่องหน้าขึ้นมาสำรวจหน้าตาของตนเองใกล้ๆ แม้ระยะห่างแค่คืบเธอก็ยังมองไม่ชัด เธอเคยเป็นคนสวยนะ รัชนิบอากับตัวเองแบบนั้น

ครั้งหนึ่งที่เธออุตสาหะใส่คอนแทคเลนส์ไปร่วมงานแต่งงานของเพื่อนสาว แต่ก็แค่ครั้งเดียวและไม่ถึงเวลาเลิกงานเสียด้วยซ้ำ เธอก็ต้องถอดมันทิ้งเพราะอาการเคืองตาจนเธอทนไม่ได้ จากนั้นคำว่า ‘สวย’ ก็ไม่เคยอยู่ในสมองของเธออีกเลย

เธอใช้คุณสมบัติเด่นในด้านการทำงานส่งตัวเองให้เจริญก้าวหน้า โดยไม่จำเป็นต้องมีความสวยเป็นใบเบิกทางสักนิด แต่วันนี้เธอกลับอยากได้คำนั้นกลับคืนมา เพียงเพื่อใครบางคนจะไม่เรียกเธอว่า ‘ป่าแก่’ หรือ ‘ป่าแฉ่น’ อีกต่อไป เพียงแค่เขาคนนั้นจะหันมองเธอบ้าง มองเธอให้เท่าเทียมกับที่มองผู้หญิงคนอื่น ไม่ใช่เห็นเธอเป็นเพียงสุดยอดเลขาเท่านั้น

ตื๊ด... ตื๊ด...

และเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ก็ทำให้รัชนีตื่นจากภวังค์ รีบสวมแว่นสายตากลับเข้าที่ใบหน้าของตนเองอย่างเร่งด่วน และภาพของบุคคลที่โทรเข้าก็ทำให้ใบหน้าเศร้าและเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ว่าไงยันก อี้ม... เจ้กำลังจะกลับบ้าน เจ้ไม่ได้เป็นอะไร แค่เหนื่อยนิดหน่อยเท่านั้นแหละ อยากกินอะไรหรือเปล่าละ เจ้จะได้ซื้อเข้าไป โอเค งั้นอีกครั้งชั่วโมงเจอกัน”

รัชนีวางสายจากรัชนกน้องสาวเพียงคนเดียวของเธอ ทุกความขุ่นใจเธอก็มีที่ระบายคือน้องสาวคนนี้นี่แหละ และขนาดยังไม่เห็นหน้า ได้ยินแค่เสียง รัชนกก็เดาได้อีกว่าเธอกำลังไม่สบายใจ รัชนียัมพลางสตาร์ทรถ เพราะอีกแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น เธอคงได้ระบายความอัดอั้นเหล่านี้ออกไป